

11.7.21, Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Od tebe vzejde mi chvála ve velikém shromáždění. Své sliby splním před těmi, kdo se ho bojí. Rozpomenou se a navrátí se k Hospodinu všechny dálavy země. Tobě se budou klanět všechny čeledi pronárodů. Vždyť Hospodinu náleží kralovat, i nad pronárody vládnout. Ž 22, 26-29

PÍSEŇ 604 Buď sláva

VSTUPNÍ MODLITBA

Otče,
děkujeme ti za lidi, kteří tu byli před námi a my s nimi směli jít kus cesty.

A prosíme za ty, kdo teprve přijdou po nás.

Prosíme o tvůj doprovod:

Abychom si tuhle svou pout' navzájem nekazili.

Abychom společně šli po cestě, která vede k tobě, a ne naopak.

Někdy si přitom vzájemně moc nerozumíme: ukaž nám, prosím, že to není katastrofa.

Vždyť tvé milosrdenství zůstává napořád – kéž bychom z něj uměli čerpat a rozdávat ve chvílích krize a nedorozumění.

I v tom nám, prosíme, pomoz. Amen.

1. ČTENÍ Da 7, 13-14

PÍSEŇ 611 Není lepší

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, prosíme za všechny, které bychom rádi vzali s sebou na cestu víry. Za mnohé se už léta modlíme, ale zatím se vše zdá být marné. Prosíme, abychom to nevzdávali a dál trpělivě přinášeli svou lásku a v ničem nenaléhali.

Prosíme za ty, kteří přicházejí do našich shromáždění, protože hledají a slyší tvé volání. Dej, aby mezi námi našli živou víru a lásku, která se dovede zapřít. Prosíme za lidi, o nichž si myslíme, že v tebe nikdy neuvěří, protože milují jen sami sebe a své vlastní zájmy. I my děláme mnoho chyb a často žijeme, jako bychom tě nikdy nepoznali. Ale známe tvé Slovo, které říká našemu svědomí, kdy děláme chybu a čeho bychom se měli vzdát.

Pane, prosíme za naše nemocné, dej jim sílu vstát a překonat všechna trápení. Prosíme za naše umírající, aby mohli odejít v pokoji a s nadějí, že odcházejí k tobě a že my se s nimi znovu setkáme. Odpuť nám všechno naše sobectví a vyslyš nás, když k tobě takto společně voláme: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Bůh nás uznal za hodné svěřit nám evangelium, a proto mluvíme tak, abychom se líbili ne lidem, ale Bohu, který zkoumá naše srdce. Proto i my děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest. (1Te 2, 4.13)

POŽEHNÁNÍ Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, vám dá Ducha moudrosti, abyste poznali jeho pomoc a blízkost a očima víry spatřili, k jaké naději nás povolal. Bohaté a slavné je naše dědictví v jeho lidu. Jeho láska ke všem, kteří mu věří, je nekonečná. Amen

PÍSEŇ 485 Král věčný

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mt 28, 16-20

Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. Spatřili ho a klaněli se mu; ale někteří pochybovali. Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Milí bratři a milé sestry!

Dnešní kázání je pro přehlednost rozděleno do tří oddílů.

I. Ježíš řekl: Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.

Komu je tato výzva určena? Farářům a teologům? Lidem zvláště k tomu obdarovaným? Vzhledem k tomu, že oněch jedenáct učedníků tvořilo tehdy celou církev, můžeme říci, že je určena všem křesťanům. Každý z nás má v té věci jiný úkol. Teologové pomáhají hledat formulace, lidé s darem slova mohou oslovit zástupy, spisovatelé napsat knihu, hudebníci složit píseň a většina ostatních je povolána, aby vydávala svědectví o Kristu ve svém bezprostředním okolí. Je to náš společný úkol a poslání, které jsme přijali spolu s darem víry.

Mnoho křesťanů má ovšem zábrany mluvit o tom, čemu věří. Zdá se jim, že víra je natolik soukromá a osobní věc, že se snad ani nehodí o ní mluvit. Nikdo přece na potkání nevykládá o tom, co je pro něj v životě nejdůležitější, o čem sní, co miluje atd. Jenže křesťanská víra

není naše osobní záliba ani soukromá útěcha, po které nikomu nic není.

Bůh chce, aby všichni lidé mohli být spaseni. A to se děje právě tím, že od nás uslyší o Kristu. Svědectví o Kristu je naplňováním Boží vůle. Jestliže jsme poznali Boží lásku a pomoc, nemůžeme si tu radost a naději nechat pro sebe! To bychom byli větší sobci, než kdybychom sami snědli celou tabulku čokolády. Copak nevidíme, kolik lidí dnes nemá pro co žít? Vymazáním duchovního rozměru života, k němuž došlo v minulých dobách, nastalo ve společnosti vakuum.

Lidé se snaží tuto díru zaplnit kde čím. Přehánějí zábavu, cestují na konec světa, vrhají se do práce, střídají vztahy, hromadí majetek, věnují se adrenalinovým sportům, pěstují východní kultury, dají se vtáhnout do všelijakých sekt. To vše svědčí o tom, že mají žízeň po naplnění života. A my z vlastní zkušenosti víme, že ji neutiší a nenaplní nikdo jiný než Ježíš. Jestliže nám na tomto světě a lidech jen trochu záleží, nemůžeme mlčet.

II. Ježíš poslal kázat i ty, kteří pochybovali.

Učedníci, kteří se setkali se vzkříšeným Ježíšem, nebyli jen nadšení obdivovatelé. Někteří z nich měli v srdci pochybnosti a nejistotu. Přesto jsou i oni vysláni jako apoštolové do světa. To znamená, že pochybnosti není třeba skrývat. Není to ostuda ani něco zakázaného. S otázkami a nejistotou je třeba počítat a naučit se s ní žít a věřit.

Možná si klademe otázku, jak můžeme někoho získat pro Krista, když naše víra není dost silná. V našem srdci se mísí naděje i bezradnost, odhodlání i otázky, předsevzetí i úzkost. Zdálo by se, že s takovou nedokonalou vírou bude lepší se schovat, mlčet a neztrapňovat se. Tak jako nebudu učit matematiku, když nerozumím množinám, nebudu mluvit o víře, když je opatrná, poloviční a nehotová. Pak by ale o křesťanské víře nemohl mluvit nikdo! Ani učitel matematiky nezná všechno, co by vědět mohl a měl, a přece nás může mnohému naučit. Naše víra nikdy nebude dokonalá, úplná a bez pochybností. Svou povahou je víra vždycky něco nehotového. Je to směr cesty, ne dosažení jejího cíle. K tomu, aby člověk mohl svědčit, nemůže čekat, až jeho víra bude bez všech pochybností. Jestliže nám na někom záleží, chceme se s ním podělit o to nejlepší, co známe. Pán Ježíš řekl, že k tomu, aby se pohnula hora, stačí víra tak malá a křehká jako zrnko hořčičné. Právě lidé, kteří všechno nevědí a mnohé teprve hledají, mohou být pro druhé inspirací, protože hledající si řeknou – vždyť on má stejné otázky jako já, a přece věří a modlí se. Může to tedy být cesta i pro mě! Příliš pevná a jasná víra možná imponuje, ale současně odrazuje. Mnohý to vzdá, protože si na takovou víru netroufá. Ale co když v zápalu boje víru ztratíme? Co když dostaneme tak těžké otázky, že si s nimi nebudeme vědět rady. Diskutovat o víře může být riziko. Existuje řada těžkých otázek (neza-

viněné utrpení, války, katastrofy), s kterými si nebudeme vědět rady. Ale buďme v klidu. Na tyto otázky nezná jednoznačnou odpověď nikdo! Trápí se s nimi všichni, nejen křesťané. Mnoho věcí v tomto zmateném světě neumíme vysvětlit a není se za to třeba stydět. Máme však Boží slovo, jak se s těmito bolestnými věcmi vyrovnávat, jak je snášet, jak na ně reagovat. I když nevíme, proč lidé trpí a proč se nedaří zabránit válkám a neštěstím, víme, jak se v takových chvílích zachovat. Postavit se na stranu dobra. Mírnit utrpení, bránit slabé, obětovat se pro druhé.

Otevřenost, s kterou jsme ochotni naslouchat námitkám druhých a připustit si je, může naši víru výrazně prohloubit. Druzí nás přivedou na věci, které jsme neviděli, a rozšíří náš obzor. Jistota víry není v tom, že umím odpovědět na všechno, ale že se nebojím přemýšlet nad otázkou, na kterou neznám odpověď. Díky těmto rozhovorům naše víra roste a jde do hloubky. Víru je potřeba trénovat, namáhat a cvičit, jinak zakrní, usíná a mizí. Otázky, pochybnosti a námitky druhých nás nutí přemýšlet, hledat, modlit se, a to je právě to, co víra potřebuje. Při tom všem můžeme zůstat v klidu. Všechny otázky a námitky proti křesťanské víře již byly vysloveny a křesťanská víra se pod nimi nezhroutila. Není třeba se bát, že dostaneme otázku, která nám víru vezme. Se všemi námitkami se již víra vyrovnala. Mnohé ji zaskočily, ale nepřemohly. Se všemi otázkami a bolestmi tohoto

světa křesťanská víra dovede žít. Na některé má odpověď, na některé ji hledá, na jiné jednoznačná odpověď v tuto chvíli neexistuje.

III. Ježíš řekl: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.

Náš text tímto slovem začíná, ale vědomě jsme jej nechali na konec.

Ježíšova moc, v kterou věříme, nás osvobozuje od toho, abychom chtěli použít jakékoli nucení či nátlak. Když člověk ví, že víra je dar, který přichází z moci Boží, umožňuje mu to, aby ponechal druhým svobodu. Lidé, kteří hledají víru, nesmějí být pod tlakem. Pro řadu lidí už z principu platí, že v přímém rozhovoru a diskusi nikdy neustoupí a hájí za každou cenu svůj názor. Mají svou hrdost. Ale pak o tom doma v klidu přemýšlejí a leccos z našich argumentů vezmou vážně.

Když se někdo stane křesťanem, většinou se zjistí, že se za něho někdo často celá léta modlil. Za lidi, které vedeme k víře, se musíme především modlit. Misijní neúspěchy nás mají vézt k modlitbám!

Někdy si myslíme, že to nemá smysl a lidé naše svědectví neberou vážně. Ale později často zjistíme, že pro řadu lidí bylo naše svědectví velmi důležité. Třeba až v posledních chvílích života najdou Boha – díky tomu, co někdy dávno slyšeli a nač mohou navázat.

Upřímné svědectví o Kristu se nikdy neztratí. Právě proto nesmíme mlčet. Amen

PÍSEŇ 440 Ozvi se